

Mikael Mattsson

KUOLEMAN ENKELIN VARJOSSA

KUOLEMAN ENKELIN VARJOSSA

Mikael Mattsson

Iirikselle, Juliukselle ja Erinille.

YKSI VALITUT

Pasi

"Herätä Jaakko," Pasi Wahlgren komensi olkansa yli.

Takapenkillä alkoi tapahtua. Steffe hutaisi vieressään röhnöttävää Jaakkoa kyynärpäällä kylkeen. Ensimmäinen kerta oli hellä. Toinen ei niin hellä. Kolmannella kerralla tönäisy vaihtui ihan kunnon iskuun.

"Mmm... vittu joo... joo..." Jaakko raapi rasvaista naamaansa. Mies oli kasvattanut pitkääkin pidemmän parran, koska äijän hiukset olivat karanneet ennen kahtakymmentä ikävuotta ja jollain tavalla se oli kompensoitava.

Pasi kurkkasi takapenkin suuntaan taustapeilin kautta.

"Sä et Jaakko ota enää yhtäkään huikkaa ennen ku tää homma on hoidettu."

Jaakko ei vastannut. Laski katseensa ja näytti mököttävältä teiniltä.

Pasi ei aikonut välittää. Eikä valittaa.

Hän suoristi nahkaliiviänsä, halusi olla varma siitä, ettei mikään ole pielessä. Aina kiiltää, aina suorassa. Aina komea. Liivin selässä komeili kerhon logo: Verta tiokuva puinen risti, jonka ympäri kulki nahkainen ruoska.

Logon yläpuolella luki: VERIKASTE.

Logon alapuolella: HYVINKÄÄ.

Jaakolla ja Steffellä oli samanlaiset liivit. Ainoana erona oli teksti, joka luki oikean rinnan yläpuolella, merkki siitä mitä miehiä he kerhonsa sisällä olivat.

Jaakko ja Pasi: Enforcer.

Steffe: Secretary.

Eri nimikkeet ja eri duunit kerhon sisällä mutta silti täysin saman arvoisia.

Jumalan valitseminen.

Ja Jumala määräsi, että veljeä rakastetaan. Jopa silloin, jos se veli sattui olemaan alkoholistinen hukkapala niin kuin Jaakko.

"Ota vettä," Pasi ohjeisti takapenkin suuntaan.

"Joo vitun joo." Jaakon marinaa seurasi rapina tämän kaivaessa auton lattialle jätetystä kauppakassista juomapullon. Siellä olisi kaljaakin. Röökiä myös. Oli positiivinen yllätys, ettei Jaakko hangannut vastaan vaan kuunteli veljen neuvoa. Ryystettyään pullollisen vettä pyyhki mies rasvaista partaansa.

"Monelta sen äijän piti tulla?"

"Kohta," Steffe ärähti. Edellisessä elämässä—siinä siviiliomössössä ennen kerhoa—äijä oli ollut raksamies. Oli saanut potkut hakattuaan työkaverin, joka oli vittuillut Steffelle tämän hiuksista. Eipä siinä, olihan se saatanan typerää katsottavaa, kun pitkä ja steroidien avulla turvonnut äijä veti ohuet tummat hiuksensa hiusgeelillä ihan päälakeen kiinni. Mutta veljelle ei vittuiltu. Tai jos vittuiltiin, oltiin valmiita hyväksymään seuraukset.

Pasi jätti vittuilematta. Ei jaksanut haastaa riitaa veljien kanssa. Ei oikeastaan jaksanut enää haastaa riitaa edes kusipäidenkään kanssa.

"Ensi kerralla ei muuten oteta Volvoa." Steffen valitus jatkui. Miehen ääni oli alkanut väristä. Jos he eivät pikkuhiljaa pääsisi ulos autosta saattaisivat suunnitelmat kusta ihan vain siksi, että Steffe pimahtaisi. "Odottaako tää äijä nyt ihan oikeesti meitä? Siis onko se varma juttu, että se jossain vainoharhoissaan pelkää, että me tullaan tappamaan se?"

"Hyvä jos pelkää," Jaakko mutisi uhmakkaana.

"Turpa kiinni," Steffe ärisi. "Vittu äijä sun hengitys haisee pahalle. Ota lisää vettä."

Pasi päätti lopettaa kaksikon riidan ennen kuin se pääsisi kunnolla alkamaan. Hän käännähti kuskinpaikalla ympäri.

"Nyt vittu molemmat hiljaa. Ihan oikeesti. Vitun pellet."

Tällä kertaa se toimi.

Vaikka Steffe oli vihaongelmiensa takia täysi idiootti ja Jaakko oli alkoholismsina ansiosta vähintäänkin yhtä vajaa, eivät äijät kuitenkaan ihan kehitysvammaisia olleet.

Molemmat ymmärsivät tehtävän tärkeyden. Molemmat tajusivat, ettei kerholla nyt ollut varaa ruveta kusemaan hommia.

Ei varsinkaan typerien riitojen takia.

Hyvinkään sairaalan pääovet avautuivat.

Ulos käveli hintelä nuori mies. Nistimäinen olemus. Käsivarret kuin pulkannarut.

Posket lommolla. Vaikka Pasi tiesi faktaksi, ettei kohde ollut koskenut huumaiseen ainakaan vuoteen, oli sitä hankala uskoa. Ehkä nisti pysyi aina nistinä, ainakin ulkonäkönsä puolesta.

"Se on toi." Pasi osoitti parkkipaikan läpi talsivaa nuorukaista. Ei kiirettä askelissa, katse maassa. Kundi ei osannut odottaa, että tänään kävisi huonosti.

Auton takaovi kävi Jaakon noustessa lokakuiseen päivään. Humala ja lihavuus tekivät miehen liikkumisesta ikävää katsottavaa. Melkein kuin joku koittaisi liikuttaa jalkapalloa mutaista nurmikenttää pitkin.

"Jaakko, hei?" Pasi kurkisti ikkunasta ulos. "Katsot ensin, ettei se nyt ole menossa mihinkään ihmisten ilmoille. Jos menee metsän läpi niin hoidat homman."

Jaakko väläytti virneen. Varmaan itse luuli elettä kivaksi, ehkä jopa hurmaavaksi.

Totuus oli aivan toinen. Kohteen perään lyllertävä moottoripyöräjengiläinen näytti sääliä vältä vanhalta denalta, jolle jostain syystä oltiin annettu moottoripyöräjengin liivit ylle.

"Ootko nyt ihan satavarma tästä?" Steffe kysyi. "Eihän toi pelle edes vittu tiedä paljon kello on. Ei se varmaan ees tiedä mikä viikonpäivä nyt on."

"Tää on sen homma," Pasi totesi. Muuta ei tarvittu. Kaikille jotakin. Pasi odotti, kunnes kohde—ja Jaakko vähän tämän perässä—olivat kadonneet parkkipaikalta läheiseen metsään.

Sitten hän käynnisti auton ja toivoi, että onnistuisi valehtelemaan ilman että Steffe tajuaisi epäillä mitään. "Mä pudotan sut kerhotalolle. Mun pitää hoitaa se Tommi-juttu tässä päiväsaikaan. On illalla menoa."

"Mitä menoa?" Äänestä ei kuulunut epäilystä. Steffe oli muuten vain uteliaalla tuulella. Halusi tietää veljen menoista. Luonnollistahan se vain oli. "Muijalla oli jotain juttua," Pasi valehteli. "En mä kuunnellut tarkemmin. Tiedän vaan että paras olla paikalla tai se ei vittu lopeta valittamista ikinä." "Äh," Steffe tuhahti. "Vitun naiset." "Vitun naiset," Pasi komppasi.

Kerhotalo sijaitsi hyvinkään sahanmäessä. Vanha kaksikerroksinen puutalo. Ennen siellä oli asunut Bandidos MC, mutta nykyään taloa hallitsi parempi kerho. Verikaste MC ei ollut vielä pilannut mainettaan yhtä pahasti kuin monet tunnetummat kerhot, vaikka samalla asiallahan kaikki jengit olivat. Hommaa myös paransi se, että monet Verikaste MC:n jäsenistä pyrkivät pitämään jonkinlaisen otteen normaalista arjesta. Työpaikka oli pakko olla, mikäli halusit jäseneksi. Useimmilla tuo duuni oli joko baarimikon tai sitten portsarin hommia. Pasin lisäksi jengin kahdeksasta täysjäsenestä neljä muutakin olivat hommissa kerhon omistamissa ruokarafloissa ympäri Hyvinkään sekä Riihimäen. Mutta tänään Pasin työkeikka olisi erilainen. Tommi Kaski oli ensin viettänyt koko lapsuutensa jengin mukana, viimein päässyt täysjäseneksi kaksikymppisenä, päätyntä kolme vuotta myöhemmin taposta linnaan ja palannut kehiin kaksi vuotta sitten. Muutama viikko vapaudessa oli onnistunut pilaamaan Tommin pään, ihan selvästi oli. Jätkä oli ottanut hatkat ja varmaan kuvitellut homman olevan sillä selvä. Pasin mielestä homma olisi voinutkin jäädä siihen. Mutta Pasi ei ollut kerhon presidentti. Hän ei päässyt tekemään päätöksiä. Hän sai ohjeet. Hän totteli. Ihan sama miten ikävä nakki hänelle heitettiin. Tietysti kerhon presidentti Trani oli pukeut asian paljon kauniimpaan muotoon, saanut jopa homman melkein kuulostamaan siltä, ettei tässä Pasille mitään paskahommia oltu annettu. Totuus oli toinen. Mutta totuudella ei ollut väliä. Hommat hoidettaisiin joka tapauksessa.

"Muistatko rukoiliko Jaakko ennen, kun me lähdettiin liikkeelle?" Steffe kysyi Pasiin pysäköidessä Volvoa kerhotalon portin sisäpuolelle. Moottoripyörät oltiin laitettu talvisäilöön viikkoa aikaisemmin. Lokakuun saavuttua maa oli alkanut mennä liukkaaksi ja sotkuiseksi. Loska oli vallannut maan. "En muista," Pasi vastasi vaikka tiesi, että olisi pitänyt kusettaa ja sanoa että tietystihän se Jaakko oli rukouksen muistanut. "Kyllä se varmaan sen hoiti." "Mmm. Selvä." Steffe läimäytti Volvon oven kiinni. Miehen marssiessa kohti kerhotalon etuterassia Pasi mietti miten pahasti Steffen steroidien sulattamat aivot räjähtäisivät, jos mies saisi tietää kuinka heikosti jengin tiettyjä sääntöjä noudatettiin.

Pasi suuntasi Volvolla keskustan läpi ja siitä moottoritielle.
Lokakuinen päivä kääntyi illaksi.
Sadetta tuli koska miksi ei tulisi.
Suomi ja lokakuu olivat yhdistelmä, jonka ainoana tuloksena tuntui olevan juuri se, että vettä saatiin niskaan aivan saatanasti.
Moottoritiellä suunta kohti Helsinkiä.
Puolessa välissä matkaan Pasiin puhelin soi. Ei oma. Prepaid.
Hän veikkasi soittajaksi Jaakkoa.
"Wahlgren."
"Haluutko kuvat?" Jaakkohan se oli. Kuulosti siltä, että oli edelleen kännissä. Tai sitten uudestaan kännissä. Pasi koitti erottaa taustalta ääniä mitkä antaisi vihjeitä. Hiljaista. Epäilyttävän hiljaista.
"Missä sä olet?" hän vaati.
"Pysähdyin tähän tolppalle vetäsee parit oluet," Jaakko vastasi uhmakkaana. "No, miten on? Haluutko sä ne kuvat?"
Känni-idiootin ajatuksenjuoksua ei voinut kuin ihmetellä.
"Oitko sä oikeesti jotain kuvia? Hoiditko sä sen homman kunnolla?"
"Hoidettu on," Jaakko ärähti.
"No mitä se sanoi? Sanoiko mitään?"
"Sanoihan se." Yhtäkkiä Jaakko kuulostikin huvittuneelta. "Se sanoi, että 'kiitos'." Pasi nauroi.
"Mitä? Oikeesti vai? Miksi se sulle 'kiitos' sanoi?"
Jaakko repesi nauruun. Humalaisen lihavan miehen matalaa hekotusta.
"No, siis minä tein mitä tehdä piti. Mä nappasin sen sairaalan metsässä kiinni, sanoin, että sä olet jätäkä kusettanut meitä ja saat nyt sen takia turpaas eli oot vaan kiitollinen, kun en tapa sua. Annoin turpaan ja sen jälkeen se sanoi että 'kiitos'."
"Ei jumalauta mikä jätäkä."
"Haluutko ne kuvat?"
"No en mä kyllä tarvitse," Pasi vastasi edelleen nauraen.

Helsingissä Pasi ajoi Ruskeasuolle.
Jengin hylättyään Tommi Kaski oli viettänyt ensimmäiset kuukaudet hiljaiseloa. Ei vastannut viesteihin, ei puheluihin. Selvästikin näki vaivaa pysyäkkeen piilossa, koitti vältellä entisiä veljiään. Koitti hylätä liivin. Puoli vuotta Tommin lähdön jälkeen tämä aktivoi Facebook profiilinsa uudelleen. Sinne oli alkanut ilmestyä valokuvia äijän uudesta työstä. Ruskeasuolla sijaitseva päihdeasuntola oli ensin antanut karkurille uuden kodin ja siitä sitten uuden työn. Pasi ja melkein kaikki muutkin kerhon jätkät olivat asiasta yhtä mieltä: antaa Tommin mennä. Äijä oli tappanut kerhon puolesta. Oli istunut linnatuomionsa. Ei ollut valittanut kertaakaan. Elämä pilalla ja siitä huolimatta mies oli pysynyt lojaalina. Tietysti jätkien lepuuteen vaikutti myös se, että monet heistä olivat joko kasvaneet Tommin kanssa tai sitten—kuten Pasi—seuranneet Tommin kasvua pojasta mieheksi. Jengin presidentti Trani nyt vain ei ollut samaa mieltä. Käsky oli käynyt: Tommi haetaan

takaisin kotiin tai sitten Tommi tapetaan. Muutamat säännöt hommalle: mikäli Tommi tosiaan oli jättänyt kerhon täysin taakseen eli oli poistanut tatuoinnit sekä hävittänyt kaiken kerhon tavarat—ja olisi valmis taloudellisesti hyvittämään lähtönsä tuomat vaivat—saisi Tommi tulla takaisin. Aloittaisi kyllä ihan pohjalta, mutta saisi tulla takaisin.

Mikäli jätkä ei ollut seurannut protokollaa karkumatkansa jälkeen—jos tatuointeja löytyi tai oli kuultavissa juttua siitä, että Tommi kehuskeli MC-historiallaan—ei olisi asiaa kotiin. Siinä vaiheessa äijä olisi pakko tappaa.

Koko ajomatkan Hyvinkäältä Helsinkiin Pasi oli rukoillut, että Tommi oli yhtä fiksu kuin itse tykkäsi ajatella ja että tämä oli hoitanut lähtönsä fiksusti. Rukoili saavansa vanhalta kaverilta jonkin selityksen mikä saisi palaset loksahdamaan paikoilleen ja tekisi kaikesta helppoa.

Pasi ottaisi Tommin kotiin ihan mielellään.

Pakon edessä Pasi tappaisi Tommin, mutta tekisi sen vain koska säännöt olivat sääntöjä ja jos ihmiset eivät noudattaneet sääntöjä—jos rupesi löysäksi ja nössöksi—kaikki paska kaatui niskaan.

Saavuttuaan Ruskeasuolle Pasi jätti Volvon pienen huoltoaseman parkkipaikalle.

Sen viereinen tie oli lähes mahdoton ylittää. Rekkoja ja kaivureita seisoi keskellä katua ja itse kadusta puolet oli hakattu kuopaksi. Pasi käveli hitaasti tien reunaa.

Helsingissä ei tunnettu liikennesääntöjä. Tien reunaa pitkin paahtoi henkilöautoja ja busseja, torvea soitettiin eikä jarruista näyttänyt olevan tietoakaan.

Tietyömaan ohitettuaan Pasi nousi ylämäen päihdeasuntolalle asti. Hän oli tarkistanut osoitteen googlen avulla moneen kertaan. Viimeiseksi hän oli turvautunut ottamaan kuvakaappaukset Googlen Street Viewn kautta. Päihdeasuntola sijaitsi näkyvällä paikalla, risteyksen kulmassa. Asuntolan 'päihde' osuutta ei kuitenkaan mainostettu. Talo oli normaali kerrostalo siinä missä kaikki muutkin sen läheisyydessä.

Alaovi oli lukossa. Se vaatisi joko avaimen tai pääsykoodin. Pasi päätti jäädä odottamaan. Hän sytytti tupakan ja istahti oven viereiselle penkille. Tuulensuojaa ei ollut, joten hän tunki toisen käden taskuun ja painoi leuan rintaan. Hän tunsu puhelimensa värisevän. Nyt se oli oma luuri. Siinä viesti tuntemattomasta numerosta.

'Kello 21, keskustan vanhan lukion uuden sillan vieressä, onnistuuko?'.

Pasi luki viestin kahteen kertaan. Se ei auttanut. Hän pudotti röökien kostealle asfaltille ja lähetti vastauksen.

'Väärä numero'.

Puhelin ei edes ehtinyt takaisin taskuun ennen kuin se värisi uudestaan.

'Pasi Wahlgren. Sinut on nähty. Älä nussi lapsia. Klo 21, keskustan vanhan lukion uuden sillan vieressä, onnistuuko?'.

Raivo kiehahti välittömästi. Kunnioitusta piti olla, ihan sama minkälaisia juttuja hoidettiin. Ihan sama, mitä tapausta selviteltiin.

Pasi ymmärsi virheensä—ei katunut niitä—mutta saatana vieköön ymmärsi ne kyllä.

Tähän asti hän oli olettanut, että homma Lapsen Puolella-järjestön vihervassari hinttien kanssa hoidettaisiin asialliseen tapaan.

Molemmat tekevät mitä täytyy tehdä ja siitä jatketaan eteenpäin. Kun Pasi oli kaksi viikkoa sitten 'jäänyt kiinni' alaikäisen kanssa viestittelystä, hän oli tehnyt pelisäännöt selväksi. Hän jättäisi chattileikit siihen, nielisi Lapsen Puolella järjestön valittajan tyhjät uhkaukset, ja kaikki jatkaisivat elämäänsä. Menneet unohdettaisiin. Mutta ei näköjään... Nyt vaadittiinkin tapaamista.

Se passasi oikein hyvin. Joko hintit eivät tajunneet kenen kanssa tässä nyt pelleilivät tai sitten eivät osanneet tuntea tervettä pelkoa. Onneksi sellaiset jutut pystyi opettamaan helposti.

Pasi vastasi viestiin.

'Selvä homma'.

"Hei, sori, ootko sä menossa sisään vai venaatko sä jotakuta tässä?"

Pasi nosti katseensa. Ovella seisoj nainen hupparissa ja college housuissa. Kaulassa roikkui ketju ja siinä henkilökortti. Työntekijä täällä. Aika helvetin huolestuneen näköinen työntekijä.

Pasi ei saanut vastattua. Viestien nostattama raivo oli vetänyt jaloista tunnon, kädet tärisivät eikä hän tiennyt tulisiko suun avatessa puhetta vai pelkkää huutoa.

Nainen ei jäänyt odottamaan vaan meni takaisin rappuun ja veti oven kiinni perässään. Kiireiset askeleet kertoivat, että nainen palaisi pian tukijoukkojen kanssa.

Se ei haitannut. Itseasiassa se jeesasi Pasia puskemaan raivoaan alaspäin. Siviilit eivät osanneet reagoida liivijengeihin. Joko tuijottivat, koittivat olla tuijottamatta, halveksivat tai sitten ihailivat. Kaikki reaktiot turhia ja kaikki niistä huonoja tapoja olla. Pasi oli oppinut liivistään sen verran, ettei kenenkään tarvinnut huomioida sitä. Jos liivijätkät tulivat luoksesi ihan syyn takia, niin olit kyllä ansainnut sen. Ole asiallinen ja saat asiallista kohtelua. Ole paska ja saat paskaa kohtelua.

Pasi tunsu raivon nostavan päätään uudelleen.

Miettivätköhän ne Lapsen Puolesta järjestön idiootit, että Pasi oli joku ihan sairas paska?

Ei niillä ollut järkeä päässä.

Itsehän täällä leikkivät jotain vitun Chris Hansenia, järjestivät ansoja ja sitten syyttivät, kun mies jäi pikkukännissä nalkkiin. Kyllähän nyt vittu jokaisen äijän se pitäisi ymmärtää, että kun känni nousee—ja kulli kovettuu—niin aivot lakkaavat antamasta hyviä ideoita.

Ei Pasi selvinpäin kellekään nuorelle koskaan mitään tuhmia viestejä voisi laittaa. Ei helvetissä. Mutta nyt väitettiin, että hän oli mukamas joku pedofiili?

Joku sairas paska.

Vitun mulkut.

Pasi havahtui kuullessaan rapun puolelta kiihtynyttä puhetta. Sen mukana tulivat myös askeleet. Nainen oli hakenut apua, seurasi nyt Tommi Kasken vanavedessä.

Naisen huolestunut puheripuli ei kuulunut ulos kunnolla. Pasi erotti vain sanan sieltä, toisen täältä. 'Mitä nyt... Onko jokin... Tommi, mitä...'

Ovi lennähti auki ja Tommi Kaski pysähtyi Pasiin eteen. Nuoremman miehen väsyneet silmät ottivat Pasista mittaa. Sitten katse laskeutui hetkeksi alaspäin. Tommi nosti esiin farkkujensa taskusta kaivamansa ruttaantuneen kirjekuoren. "Mikäs se on?" Pasi vaati. Ei pitänyt antaa armoa. Ei hymyä eikä vitsejä, vaikka vanhoja kavereita oltiin. Ennen lämpöä annettiin kylmää, kunnes Pasi saisi tietää miten tämä homma tulisi etenemään. "Se on teille." Tommi kuulosti väsyneeltä, ehkä vähän kyllästyneeltäkin, mutta mies oli aina kuulostanut siltä. "Kerholle siis." Pasi huomasi, että ulkona käynyt nainen oli jäänyt rappukäytävään. Esitti ettei muka yrittänyt salakuunnella. Tommi seurasi Pasiin katsetta. Huomasi naisen myös. "Mulla on kahvitauko," Tommi totesi. Pasi yritti olla nauramatta, pakotti itsensä pysymään kylmänä. "Ai oikeen kahvitauko?" "Joo." Tommi astui Pasiin ohitse ja lähti ylittämään autotietä. "Haetaan tosta k- kaupasta kahvit. Juodaan ja kävellään jos passaa?" "Sopiihan se."

Tommi ihan oikeasti osti kahvin. Oli tarjoamassa Pasille myös, mutta kahvi ei maistunut. Pasi otti ison tölkin Sandelsia. Kanssaneiti ei ollut juttutuulella, vaikka Pasi koittikin heittää vähän läppää. "Miten nää kaljat näin kalliita on? Onko Helsingissä joku eri hinta vai? Joku sellainen 'lukukskaupunki lisämaksu' vai?" Ulkona Tommi lähti kulkemaan katua työpaikastaan pois päin. Pasi tuli mukana. Hiljaisuutta kesti parinsadan metrin verran. Tuuli puhalsi kylmänä. Lokakuinen ilta enteili sateesta. Pasi pohti tulisiko joulusta valkea vai taasko sateinen ja harmaa. Hän ei edes muistanut milloin oli viimeksi nähnyt valkean joulun. Varmaan joskus lapsena. Silloin pienenä, kun joululla oli vielä ollut suurtakin merkitystä, aikana kun juhlapyhissä oli ollut taikuutta. Pitkän suoran jälkeen he saapuivat puistoon. Tommi kertoi nimeksi 'Kurkipuisto'. Kuulemma Ruskeasuolla asuvien spurgujen ja nistien vakiomesta. Kesäisin niin täynnä rataisia yksilöitä, etteivät perheenäidit enää uskaltaneet lenkkeillä sen läpi. "Jaahas," Pasi totesi. "Täälläkö sä sitten istut niiden nistien kanssa aina työpäivän jälkeen? Ootte hyvääkin pataa?" "En istu." Tommi ojensi kirjekuoren Pasille uudelleen. Tällä kertaa mies hyväksyi sen, katsoi sisälle ja katsoi sitten kysyvänä Tommiä. "Mitäs tää on?" Tommi joi kahvikuppinsa tyhjäksi ja ruttasi pahvimukin. Ei heittänyt sitä maahan vaan tunki sen tuulitakkinsa taskuun. "Siinä on ihan vähän yli kaksituhatta euroa. Ei tarpeeksi, mä tiedän sen kyllä. Mutta siinä on ihan oikeesti kaikki, mitä mä pystyn tällä hetkellä antamaan. Sen jälkeen, kun mä sain duunia, mä oon laittanut joka kuukausi sinne vähän rahaa. Ja laitan jatkossakin, jos tarve vaatii." "Mites tatuoinnit?" Pasi kysyi. "Ja kerhon tavarat. Koristeet. Kaikki ne."

"Ei ole sellaisia," Tommi vastasi. "Haluutko että mä vedän vaatteet pois tässä ja nyt ja näytän sulle? Vai haluutko luottaa mun sanaan?"

Pasi virnisti. Oli jo paremmalla fiiliksellä. Homma tulisi hoidettua eikä ikävyvyksiä tarvittu.

"Sä oot laihtunut taas lisää," hän huomautti. "Ei tarvii ottaa vaatteita pois. Tulee tällaiselle vanhalle läskille vaan paska olo, kun tollasta laihaa nuorta katselee."

"No, onneksi teillä on Jaakko," Tommi naurahti. "Sentään löytyy joku vielä lihavampi. Saat siitä hyvää mieltä."

Pasi nauroi. Ei enää antanut kylmää. Nyt oli varmuus ja sen mukana tuli lämpö.

"Vittu se jätkä on ulapalla. Ihan ihme pelle."

"Dokaako se vieläkin silleen, että yrittää salata sitä muilta?"

"Totta vitussa. Ja kaikki tietää eikä se itse tajua sitä yhtään. Vittu sen jätkän aivot on ihan sileät. Varmaan pään nesteidenkin tilalla jo kolmosolutta."

Molemmat äijät hekottelivat hyvässä hengessä. Pasi huomasi, että oli helpompi hengittää. Hän naputti kirjekuorta sormellaan, tunki sen sitten liivinsä povitaskuun.

"Sä saatat saada tän rahan takaisin aika nopeesti."

Tommi meni taas normaalin väsyneeksi.

"Mitä meinaat?"

"Meillä on pari uutta prospectia," Pasi kertoi. "On kaksi uutta ihan täysjäsentäkin.

Vitun pellejä kaikki. Yhtä kutsutaan Rotaksi. Siitä voit jo päätellä millaisia idiootteja ne kaikki on. Mun lisää miehiä tarvitaan aina. Lisää sotureita Jumalalle. Trani käski mut tänne katsomaan, että mikä sä oot nykyään miehiäsi. Mun mielestä sä oot ookoo. Se meinaa sitä, että Trani käskee sut takaisin kotiin. Takaisin meidän luokse."

Tommi ei kommentoinut. Miehet olivat pysähtyneet keskelle puiston hiekkatietä. Tuuli ulvoi puhaltaessaan paljaaksi menneiden puiden ohitse. Maahan pudonneet lehdet kiersivät kehää, nousivat sitten ilmaan ja putosivat takaisin maahan. Kierre alkoi uudestaan. Pasi odotti vastausta, mutta Tommi ei puhunut. Katseli vain lehtien tanssia.

"Meidän homma toimii edelleen ihan samalla menolla kuin ennenkin," Pasi jatkoi.

"Ruotsin poikien kanssa meillä on kaikki hyvin. Mutta täällä suomen puolella...

Vittu sä varmaan näät täällä isossa kaupungissa jo mitä nää saatanan teini wannabe gangsterit saa aikaan. Vittu hakataan mummoja ja lapsia ja kuvataan mihin ikinä nettiliveen niitä nyt kuvataankaan. Jokainen pikkupoika haluaa olla joku helvetin *kummisetä*. Koita nyt sellaiset pitää ruodussa... Kerho vaatii lisää miehiä, lisää sotureita ja lisää voimaa. Sä olet tappanut kerhon vuoksi ja sen tietää jokainen. Sen tietää myös joka ikinen pikkupoika, joka kattoo meitä ja ajattelee että 'minäpä koitan vetää MC:ltä välistä'. Tai 'mitä jos minä pistän oman operaation pystyyn'. Sulla on varmaan tuolla työssäkin tullut näitä kaiken maailman pikkuhasloja vastaan. Täällä pk-seudullahan ne on vielä pahemmin sekoillut kuin meillä kotikulmilla. Helsingin charterin jätkät ainakin valittaa pikkujunnuista ihan jatkuvasti. Kyllä säkin nyt saatana ymmärrät, ettei niiden touhussa ole mitään järkeä. Ei kunnioitusta. Ei

sääntöjä. Ei vittu mitään muuta kuin tiktokit ja live streamit ja pitää saada tykkäyksiä, vaikka niitä varten pitäisi tehdä helvetin huonoja valintoja."

"Ja minkä takia Trani ajattelee, että jos mä tuun takaisin se muuttaa tän tilanteen jotenkin?" Tommi tokaisi. "Tarviitko te jonkun jätkän tappamaan lapsia vai?"

"Älä saatana tollasia puhu... Me tarvitaan miesvoimaa lisää. Sä lähdit ilman että sä erosit virallisesti. Sä olet yksi meistä. Trani kelaa, että hommat on menossa niin hulluksi, että me marssitaan kohta sotaan. Ja sota kaipaa jokaisen äijän, joka sotia voi. Vielähän parempi se on, jos me vältetään sodat sillä, että meillä on tarpeeksi pahoja miehiä esillä. Ei pikkupojat uskalla ruveta vittuilemaan."

Pasi ei tykännyt tavasta, jolla Tommi reagoi sanoihin. Ylimielinen. Pasille tuo oli tuttua, oli joskus Tommia ripittänytkin siitä, ettei äijä ollut yhtään niin fiksu ja kova kuin mitä itsestään luuli. Tuollaisia kerhossa oli liikaa, Pasi kelasi. Äijät, jotka uskoivat Jumalaan vähän liian lujaa... Niistä tuli ylimielisiä. Katsoivat muita veljiään alaspäin.

"Ai, että sotaan lähdetään..." Tommi naurahti.

"Jos käy paska tuuri niin kyllä," Pasi sanoi.

Tommi kaivoi tuulitakin taskusta röökiäskin, laitto tupakan palamaan ja puhalteli savua kohti harmaata taivasta.

"Sä oot täällä," mies totesi. "Paska tuuri kävi jo."

Pasi käveli Tommin kanssa samaa matkaa tämän työpaikalle.

Siellä miehet kättelivät, sopivat että pysytään yhteydessä. Pasi lupasi selvittää Tranin kanssa tarkemmin Tommin paluuseen liittyvät yksityiskohdat.

Kävellessään takaisin huoltoaseman parkkipaikalle, Pasi laitto viestiä Tranille.

Kertoi, että oli tavannut Tommin ja infoisi enemmän, kunhan ensin pääsisi vittuun Helsingin paskailmasta.

Pari minuuttia myöhemmin puhelin värisi.

Pasi katsoi Tranin lähettämän viestin.

Sen sisällöstä arvasi, että sama viesti oli lähetetty kerhon kaikille täysjäsenille.

'Pakollinen tapaaminen kerhotalolla tänään klo 22.'

Kello lähestyi yhdeksää Pasiin päästessä takaisin Hyvinkäälle.

Hän ajoi hitaasti kerhotalon lähelle koittaen saada tsekattua, oliko ketään veljistä pihalla. Ei näkynyt olevan. Pasi parkkeerasi auton pihan puolelle menemättä kuitenkaan liian lähelle taloa. Ikkunoissa paloivat valot ja hiljaiseen lokakuun iltaan kantautui talon sisällä soiva musiikki. Pasi oletti, että ainakin Jaakko ja prospectit olisivat paikalla. Eikä Pasi halunnut nähdä heistä ketään.

Ei nyt kun oli tärkeää menoa muualla.

Hän poistui kerhotalon pihasta vähin äänin ja otti suunnan kohti keskustaa.

Entiselle lukiolle olisi matkaa kilometrin verran, ehkä ihan vähän enemmän, eikä

Pasilla ollut aikaa hukattavaksi.

Entisen lukion vierestä alkava uusi, kiiltävä silta toi tyyliä muuten niin tylsän harmaaseen kaupunginosaan. Uudenmaankadulta entisen lukion ohittavalle kävelytielle kääntyessä katulamput jäivät selän taakse. Oikealla seisoivat rivi kukkapuskia, niiden takana hiekkapiha, joka kohosi vähän ylöspäin ja sen korkeimmalla kohdalla seisoivat Hyvinkään vanha kirkko. Punainen, väsyneen näköinen puurakennus, jonka nykyisestä tarkoituksesta Pasi ei tiennyt mitään. Ehkä se oli jätetty seisomaan entiselle paikalleen ihan vain nostalgian vuoksi. Kaikki kirkollinen toimintahan tapahtui uuden kirkon tiloissa, oli tapahtunut jo ikuisuuden. Ohitettuaan kirkon Pasi saapui uuden sillan alkuun. Se ylitti alla kulkevan autotien sekä sen vieressä kulkevan junaradan ja laskeutui sitten loivassa kaaressa Astreankadun asuinalueelle. Sieltä löytyi myös hyvinkään uusi lukio, jolle joku teennäinen oli antanut nimeksi *'kipinä'*.

Pasin ei kuitenkaan tarvinnut ylittää siltaa.

Hän jäi sen eteen, nojasi kaiteeseen ja sytytti tupakan. Ilta oli pimeä eivätkä uudenmaankadun valot yllättäneet tänne asti kunnolla. Ei yltäneet sillankaan valot. Parempi niin. Tällä tavoin Pasi pystyi pitämään itsensä valppaana, sillä pimeässä kyllä huomaisi heti, jos ne saatanaan Lapsen Puolella-kusipäät koittaisivat lähestyä häntä kameraryhmän kanssa. Sellaistakin nimittäin oli tapahtunut. Järjestö pyöritti sosiaalisen median tilejä, minne he julkaisivat itse kuvaamiaan videoita missä järjestön hintit esittivät kovaa äijää kuulustellessaan pedofiilejä ja muita nistipaskoja. Osa niistäkin jätkistä oli ihan varmasti viattomia. Olivat vain jääneet ansaan samalla tavalla kuin Pasikin. Kusetettuja ja hyväksikäytettyjä. Mutta eihän Lapsen Puolella mulkut siitä välittäneet. Vittuako niitä kiinnosti kuunnella Pasin syitä virheelleen.

No, nyt saivat luvan kuunnella. Ja mikäli kamera yritettäisiin vetää esiin, niin Pasi opettaisi pojille, ettei ihan jokaisen jätkän kanssa kannata ruveta pelleilemään.

Pasi huomasi liikettä vasemmalla.

Joku lähestyi häntä vanhan kirkon pihasta.

Pimeässä ei erottanut kuin tummat vaatteet sekä sen, ettei tyyppi kantanut kameraa. Mukana ei myöskään kavereita. Ei tukijoukkoja.

Pasi suoristi selkänsä, näytti, ettei pelännyt mitään eikä ketään.

Hahmo lähestyi hitain askelin, melkein kuin käveleminen olisi tylsää puuhaa.

Pasi tajusi hahmon hymyilevän. Pasi siristi silmiään, ei uskonut näkemäänsä.

Ei ymmärtänyt miksi joku hymyilisi noin. Miksi kenelläkään voisi olla noin epänormaalin suuri ja leveä suu missä hampaat olivat kaksi kertaa tavallista isompia.

Pasi tajusi hymyn olevan osa tummaa naamaria, joka peitti lähestyvän miehen kasvot. Mutta Pasi tajusi sen liian myöhään.

Metallinen vasara kimalteli lokakuun illassa hyökkääjän nostaessa sen ilmaan.

Mutta vain hetkeksi.

Vasara sivalsi alaspäin.

Se tuli nopeasti.

Liian nopeasti, että Pasi olisi ehtinyt väistää sitä.

Linnea

"Mun ensimmäinen poikaystävä luuli, että mä luen sen ajatuksia," Linnea mainitsi, sillä hiljaisuutta oli nyt kestänyt turhan pitkään. "Tai siis ehkä paremmin on sanottu se, että se uskoi, että mä osaan lukea ajatuksia."

Lokakuisen aamun tuuli iski kimppuun kylmänä. Hautuumaalla mikään ei estänyt tuulta käymästä kimppuun. Se kiersi hautakivet, lipui sulavasti pensaiden välistä ja kävi kiinni. Linnea mietti miksi hän yhtäkkiä mietti tuulta ja sen tuomaa kylmää. Hänen vierellään seisojien Linnean isovelji.

Isovelji painoi leuan rintaan. Veti takin vetoketjun kiinni ja tunki sitten kädet taskuun. Veljellä oli kylmä.

Siksi tuuli oli noussut Linnean mieleen.

"Miten se tapaaminen meni?" veli kysyi. Hän kuulosti aina kamalan vaativalta. Ihan siltä kuin ei osaisi kysyä asioita vaan aina pitäisi vaatia. Linnea tiesi sen johtuvan veljen entisestä duunista. Poliisi oli poliisi loppuun asti, vaikkei virassa olisi vuosien olluakaan.

"Mä en usko, että mun tarvii käydä siellä uudestaan enää," Linnea myönsi.

"Miksi?"

"Koska mä kerroin sille ton saman jutun siitä mun ekasta poikakaverista."

Veli käänsi katseensa Linneaan. Ei ollut tyytyväinen. Se ei tullut yllätyksenä.

"Ei sun kuulunut siellä käydä puhumassa 'noista' jutuista."

"Mä tiedän," Linnea sanoi. "Mutta mulla ei oo enää masennustakaan eli ei ollut paljon mitään mistä puhua. Ja ennen kun sä sanot niin Kyllä mä tiedän, ettei masennus ole mikään semmoinen asia mikä tulee ja menee. Mutta mulla on parempi olo. On ollut jo pitkään."

Veli käänsi katseensa ja jatkoi muistolaatan tuijottamista.

"No sitten sun ei tarvitse käydä siellä enää. Ei ainakaan nyt. Mutta jos sun fiilis menee taas huonoksi, niin—"

"Jos se menee huonoksi niin mä haen kyllä apua," Linnea puhui päälle. Veli oli liian kova huolehtimaan Linneasta. Ymmärrettäväähän se oli, mutta se ei tarkoittanut sitä, etteikö se olisi ollut välillä rasittavaa. Välillä Linnea huomasi miettivänsä isää ja äitiä. Sitten hän huomasi tehneensä niin vain siksi, että veli oli jollain tavalla saanut Linnean epäilemään, että velikin miettii isää ja äitiä. Jos äiti ja isä olisivat elossa niin olisiko veljestä ja Linneasta tullut erilaisia ihmisiä? Olisivatko he ihan oikeasti veli ja sisko eivätkä tässä omituisessa välitilassa missä veli kohteli Linneaa kuin tämä olisi veljen oma lapsi.

Ikäero varmasti vaikutti asiaan. Veli oli ylittänyt neljäkymmenen. Linnea täyttäisi keväällä kaksikymmentäyksi. Veli veti kädet taskusta ja sytytti tupakan. Hiljaisuutta jatkui, kunnes tupakassa oli vain jämät jäljellä. Veli nakkasi sen loskan peittämälle

hiekkalle ja musersi kengänpohjaansa.

"Joo... Eiköhän lähdetä kotiin päin."

Linnea tiesi, ettei veli halunnut. Tiesi että veli tarjosi lähtöä vain koska tiesi ettei muistolaatalla käyminen ollut Linnealle niin hirveän mielekästä toimintaa. Kuolleet eivät puhuneet hänelle. Eivät puhuneet kyllä veljellekään. Mutta veljeä ne piinasivat. "Ootko varma?"

Veljeltä karkasi huokaus minkä mies koitti peittää yskimällä. Sitten hiljaisuus palasi. Onneksi se kuitenkin loppui nopeammin kuin yleensä. Veli nyökkäsi muistolaatan suuntaan. Ei enää kyennyt katsomaan sitä.

"Jumalauta... kato nyt mitä se helvetin sekopää teki. Kahdeksan kuollutta. Väittää olevansa saatana. Paholainen... Joku Kuoleman Enkeli... Ja jotkut vielä ihan tosissaan uskoo sitä. Ne helvetin nettijutut mitä sä näytit mulle... Sellanen paska pitää miehen öisin hereillä. Ihan oikeesti... miten kukaan voi lukea siitä sekopäästä juttuja ja rehelligesti ajatella, että se... Helvetin sekopää. Sairas paska."

Linnea tiesi parhaaksi sanoa samat jutut mitkä aina sanoi, kun keskustelu kääntyi Matias Pesosen rikoksiin.

"Sä sait sen kiinni. Eikä se pääse ikinä vapaaksi. Eli se on siinä. Ohi on ja nyt on pakko mennä eteenpäin."

Veli rikkoi rutiinin. Ei jatkanutkaan Matias Walter Pesosesta valittamista vaan sanoi jotain ihan muuta.

"Eteenpäin on mentävä? Sano se niille helvetin friikeille, jotka siellä netissä kutsuu sitä paskakasaa sankariksi ja joksikin vitun enkeliksi. Sano niille, että jättävät sen sairaan paskan kuihtumaan linnaan ja jatkavat itse eteenpäin... Jumalauta..."

Linnea aisti, ettei veljen vitutus johtunut nyt pelkästään tämän vihasta Matias Walter Pesosta kohtaan. Tässä oli jotain muutakin. Tällä kertaa veli oli vähemmän vihainen ja enemmän... surullinen? Ehkä jopa ahdistunut.

Veli huomasi Linnean tuijotuksen ja pudisteli päätään vähän kuin yrittäisi saada pahat fiilikset syrjään, jotta voisi keskittyä olennaiseen.

"Sori," veli mutisi. "Tänään nyt vaan on tällanen päivä... Tuntuu että mä en pysty olemaan huomaamatta sitä kuinka sairasta tää touhu välillä on. Tuntuu siltä kuin me kaikki vaan odotettaisiin, että millon pamahtaa seuraavan kerran. Kuka sekoaa. Kuka on seuraava hirviö. Sellaista paskaa... Eikö sulle tule se fiilis ikinä?"

"Tulee," Linnea myönsi. "Mutta sen takia me tehdään mitä me tehdään. Mua ainakin helpottaa joka kerta kun mä lataan uuden paskakasan naaman ja nimen meidän sivuille."

Veli naurahti, vaikutti siltä, että oli siskostaan ylpeä.

"Siitä puheenollen." Veli veti puhelimensa esiin, näytti Facebookissa eilen illalla julkaistun päivityksen. Päivityksen julkaisija anoi ihmisiltä apua tyttärensä etsinnöissä. Viisitoistavuotias tyttö. Nähty viimeksi kaksi viikkoa sitten lauantaina. Poliiseista ei hyötyä. Tytön kaverit eivät suostu puhumaan. Tyttö asui Kotirinteen Hyvinkään yksikössä nimeltään Metsälä. Ketään ei auta. Ketään ei puhu. Äidillä kova huoli.

"Ja hommat vaan jatkuu," Linnea totesi. Pari viikkoa sitten he olivat saaneet kiinni paikallisen prätäkajengin jäsenen, joka oli etsinyt panoseuraa alaikäisestä tytöstä. Onneksi sen kaverin kohdalla pelkkä pelottelu oli tainnut toimia.

"Onko meillä mitään tietoja tästä?" Linnea kysyi. "Mitään enemmän kuin omaisilla tai poliisilla?"

"Ei." Veli tunki puhelimen takaisin taskuun, suoristi selkäänsä ja katseli taivasta.

"Mutta siinä on meille keikka. Tärkeä keikka. Mä tunnen ton naisen ja se on helvetin hyvä ihminen. Mutta ne siellä Metsälässä ei välttämättä ole hyviä ihmisiä."

Linnea tajusi mihin tässä oltiin menossa.

"Okei. Eli me ei voida olla varmoja niistä Metsälän työntekijöistä, mutta me ollaan nyt varmoja siitä äidistä? Siitä, että se puhuu totta?"

Veli nyökkäsi.

Ei halunnut pyytää.

Ei tykännyt siitä, jos joutui pyytämään koska se meinaisi, että veli samalla myös joutuisi myöntämään, että Linnealla oli jonkinlainen lahja.

Nyt vain oli toivottava, että se lahja päättäisi olla hyödyksi eikä haitaksi.

*

Tommi

Päihdeasuntolan taukotilassa oli harvoin hiljaista.

Jos ei kinasteltu työvuorolistojen epäoikeudenmukaisuudesta, kinasteltiin päivän työtehtävistä.

Jos ei työtehtävistä, niin sitten asukkaiden mädästä asenteesta.

Ja jos mikään niistä ei onnistunut herättämään vitutusta, syntyi se varmasti viimeistään siinä vaiheessa, kun joku otti puheeksi päihdeasuntolan laitoshuoltajan.

Tällä kertaa asiasta oli maininnut esihenkilö Jussi, jonka mielestä laitoshuoltaja—jonka nimeä kukaan tiimiläinen ei edes osannut lausua—teki ihan hyvää työtä. Juuri sen mitä vaadittiin. Siinä kai sitten meni se rima.

Harmi vain, että Tommin mielestä rimaa ei kuulunut pitää niin helvetin alhaalla. Ei varsinkaan silloin, jos mikään vähänkään perushelpon homman ylittävä juttu ei onnistunut.

"Onko toi meidän asukkaiden olohuone asukkaiden olohuone vai onko se sen siivoojan taukotila?" Tommi heitti kysymyksen. Tiesi sen herättävän tunteita.

"Laitoshuoltaja," Jussi korjasi suuren pyöreän pöydän toiselta puolelta. "Ja ei ole sen taukotila."

"Aijaa." Tommi esitti hämmentynyttä. "Sitten sille varmaan on joku syy miksi mun työtehtäviin yhtäkkiä kuuluu se, että mä käyn avaamassa sen olohuoneen oven aina kymmenen minuutin välein, kun tää meidän siivooja menee sinne puhumaan puhelimessa ja lukitsee sen oven perässään."

"Mutta eihän siellä olohuoneessa edes käy ketään tälleen päiväsaikaan..." Jussi protestoi yrittäen kuulostaa kiltiltä. Siinä oli miehen suurin ongelma: aina piti olla kiltti ja asiallinen. Ikinä ei saanut suuttua tai komentaa. Luulisi, että esihenkilön hommaan kuuluisi kyky käskä ja määrätä, mutta Jussi ei selvästikään ollut tästä tietoinen.

"Tarkoittaako se sitten sitä, että se saa olla siivoojan taukotila aina päiväsaikaan?" Tommi tivasi. "Miksi se ei ole täällä taukotilassa? Meidän tiimin taukotilassa. Mun ymmärtääkseni se on yksi meistä. Eikö olekin?"

Taukotilan nurkassa olevassa nojatuolissa röhnöttävä Late naureskeli kommentille. Mies puhui vasta, kun tiesi saaneensa Tommin ja Jussin huomion. "Ei se ainakaan täällä taukotilassa ole koskaan käynyt. Eli voiko sitä kutsua osaksi meidän tiimiä?" "Niin, no, mutta ehkä hänellä on uskonnon tai kulttuuritaustan takia hankalaa tulla—" "Jussi aloitti, mutta sai Laten suutahtamaan ja mies ärisi päälle.

"Mikä uskonto ja mikä kulttuuri estää ihmistä totelemasta työpaikan sääntöjä? Ja vielä ihan yksinkertaisia sääntöjä? Ollaanko me niin pahoja ihmisiä, ettei täällä muka voi meidän kanssa istuskella? Normaalaa paskaahan me täällä vaan jauhetaan." "Mmm, en mäkään kyllä haluaisi täällä istua, jos mä en puhuisi sanaakaan suomea," Tommi pirui. "Enkä ymmärtäisi suomea. Enkä jaksaisi yrittää ymmärtää suomea. Ja haluaisin vaan jauhaa ählämiä puhelimessa likkakavereitteni kanssa."

"Tommi." Jussi loi paheksuvan katseen, mutta ei itsekään tuntunut uskovan eleeseen. Katse putosi pyöreän pöydän pintaan. Jussi raapi siihen liimautunutta kahvitahraa. "Mutta onko tämä nyt siis sitten ihan oikea ongelma? Onko tämä se juttu mikä... Tekeekö teidän nyt pahaa olla täällä töissä tämän meidän laitoshuoltajan takia?"

"En mä sitä meinaa," Tommi tokaisi. Hän tuijotti Jussia, koska Jussi oli liian pelkuri tuijottaakseen takaisin. "Mä meinaan vaan sitä, että—" Tommi pysähtyi päättääkseen mitä hän tosiaan meinasi. Miksi tämä asia vitutti? Mitä oikeaa merkitystä sillä oli? Tommi pudisti päätään. Rupesi nauramaan. Vitun typerään tällaisista jutuista oli kinastella. Missä kohtaa kaikki oli mennyt näin typeräksi? Nuorena oli joutunut pelkäämään isän nyrkkiä ja kavereiden vittuilua ja baarien kusipäiden tarvetta haastaa riitaa. Kerhoon liittymisen jälkeen oli saanut pelätä poliisia, toisten jengien luoteja sekä ihan omaa pääkoppaa, sillä välillä fiilis oli mennyt niin saatanan pahaksi. Ja linnassa oli saanut pelätä ihan vain pelkäämisen takia, koska muuten ei olisi ollut mitään tekemistä. Mutta nyt oltiin tässä. Ja tätäkö se normaalin ihmisen elämä sitten oli? Päivä meni pilalle, koska työpaikalla joku aivan merkityksetön ählämi teki jotain tai jätti tekemättä eikä kummallakaan ollut väliä.

"Sori," Tommi sai sanotuksi naurukohtauksen mentyä. "Sori. Ihan sama mulle. En mä... Juu, ihan sama."

Hän nousi pöydästä ja suuntasi taukotilan keittiöön. Hän sanoi keittävänsä kahvia, kysyi ottaako muutkin. Ei kuunnellut vastausta vaan latasi täyden pannullisen. Keittiön ikkunasta avautui näkymä päihdeasuntolan parkkipaikalle. Lokakuinen

Mikä määrittää ihmisen: teot vai ajatukset?
Seitsemän vankilavuoden jälkeen Tommi
yrittää jättää väkivaltaisen menneisyytensä
taakse, mutta vanha kerho vaatii häntä
palaamaan takaisin rikosten polulle.
Santeri, paikallisen moottoripyöräkerhon
juoksupoika, on kyllästynyt ottamaan
käskyjä ja haaveilee paremmasta elämästä.
Joel tasapainoilee hyvän ja pahan
rajamailla, etsien oikeutta omilla
keinoillaan.

Linnea, Lapsen Puolella -järjestön jäsen,
saa tehtäväkseen löytää kadonneen tytön,
mutta ajautuu synkälle polulle, jonka yllä
leijuu kaksi vuotta sitten vangitun
sarjamurhaaja Matias Walter Pesosen varjo.

BoD

9

789528

053682